

Bolignød 2

idealer & realiteter

Endnu en konference -
"Hvor gik særfor sorgen hen
da den gik ud"?

Lad os lige tage undertitlen
med:

"Konference om fremtidens
handicappolitiske udfordring-
er og deres løsninger."



Konferencen blev styret af Per Holm, veloplagt centerchef i Socialt Udviklingscenter. Det var godt.

Bedre blev det selvfølgelig da han fremtryllede en guitar (som var den medbragt til formålet) og sang for, i en munter humørindjagende vise. Det er der mange der godt kan li'.

På dagen blev der sagt rigtig mange gode ting (læs: noget jeg var enig i) og nogle knap så gode ting (læs: noget jeg ikke var enig i).

Det hjalp selvfølgelig en del på stemningen at konferencen var fokuseret på drømme, fremtid og idealer. Vi skulle f.eks. ikke forholde os til realiteterne i form af de kummerlige nybyggede bohuller som SUS havde samlet sammen til bokonferencen i marts sidste år i et perspektivløst og voldsfikseret idekatalog.

Som en konferencedeltager og undertegnede udvekslede på parkeringspladsen da dagen var omme:

"Når så mange har de rigtige holdninger (læs: noget vi var enige i) hvordan kan det så være det ser så dårligt ud rundt omkring"?

Hermed slut på referatet og over til hvad seancen og de seneste måneder har afstedkommet af personlige overvejelser.

Etikken

Vores verden går til havelågen

Da jeg var barn og en sjælden gang overfor mine forældre fremførte nogle overvejelser over visse af mine kammeraters åbenbare mere fordelagtige hjemmeforhold,

det kunne f. eks dreje sig om lommepenge eller lommepenge, så var standardsvaret som følger: "Hvad de gør i andre familier kommer ikke os ved, så længe du bor i vores hus"

All right, lad os et øjeblik antage, at det ikke kommer os ved hvorledes de forholder sig i andre "familier" og at vores horisont ikke rækker længere end til havelågen. Lad os yderligere antage, at vi for en kort stund udelukkende skal tænke moralsk. Altså på, hvad der er ret og rimeligt/sømmeligt.

"Er det ret og rimeligt, at udviklingshæmmede i Danmark bor som de bor?"

For lige at klargøre hvad jeg mener med "-bor som de bor" så henfører det til, at mange udviklingshæmmede

og måske specielt de dårligere fungerende, bor i en eller anden form for bofællesskaber, altså boformer hvor de dagligt skal omgås hverandre. De har fælles dagligstue, spisestue og gangarealer, delte badeværelser eller fællesbadeværelser, fælles indog udgange o.s.v.

Derudover bor de på enkeltværelser eller højst 2-rums boliger og hvis de har køkkenfaciliteter, så er det i kitchenettevariationen med andre ord aldeles ubrugelige til daglig madlavning.

Da jeg ikke skriver til den samlede danske befolkning behøver jeg vist ikke at gå længere med dette - læseren ved hvad jeg taler om.

Denne påtvungne nærhed afspejler sig i visse typiske vanskeligheder for beboerne og når jeg superviserer pædagogiske forløb i Danmark kan jeg altid være sikker på en vis mængde problemer, som relaterer sig til nævnte boformer. Det drejer sig om alt fra, at beboerne går i vejen for hverandre til, at de er rædselsslagne for hinanden. De kommer til at ophidse, skræmme, slå og forstyrre deres medbeboere og hverdagen bliver til et forhindringsløb hvor personalet bidrager med logistikken. Hvorledes kan man manøvrere beboere uden om hinanden, hvornår er der tid i køkkenet og på badeværelset, hvilke døre skal man bruge, hvem kan sammen med hvem o.s.v? Desuden er der hård konkurrence om opgaverne, der er simpelthen for lidt at lave. I stedet for at bruge noget af deres hjemmetid på de daglige overlevelsesopgaveri eget hjem, så henslæber beboerne forholdsmæssig meget tid med, i bedste fald, intet at lave.

Disse mennesker har i almindelig dansk forstand ikke noget hjem.

I stedet for at svare på spørgsmålet vil jeg stille et nyt:

“Kunne vi, hvis arbejde det er at hjælpe udviklingshæmmede med at få et så godt og meningsfuldt liv som muligt, tænke os at bo på den facon. Kender vi overhovedet nogen der kunne?”

Når talen, i undervisningssammenhænge, falder på boformer spørger jeg sommetider pædagerne om der er nogen af dem der bor i kollektiv eller bofællesskab.

Det er der meget sjældent. Enkelte har prøvet for længe siden. Ingen drømmer om det.

“Og var der for øvrigt nogen der kunne tænke sig at bo sammen med en person de var bange for - hele livet?”

Hvis man et øjeblik giver sig selv lov til at tænke moralsk/etisk, så er der intet der kan forsvare eller begrunde “bofællesskaber” som “almindelig” boform for udviklingshæmmede.

“Vi skal bo sammen, fordi vi har nogle af de samme funktionsvanskeligheder/problemer”.

Det virker også i allerhøjeste grad uetisk at koble boformen og behovet for sociale relationer på denne facon.

Jeg ved ikke om man stadig siger det på den måde men det har i hvert fald lydt noget i denne retning: “De udviklingshæmmede skal bo sammen med andre af deres slags” Ja, jeg ved ikke rigtigt - det er en grim sætning.

I første omgang er tanken om, at man skal bo sammen med “ligestillede” forførende som en katolsk salme i et sidekapel i Peterskirken. Tænker man lidt mere over det, bliver den nærmest absurd. Det er simpelt- hen en logik der er opfundet til lejligheden/penge- pungen og som kun har fået lov at fungere fordi udviklingshæmmede per definition er dårligt artikulerede og fordi deres pårørende, indtil videre i hvert fald, er mere tynget af dårlig samvittighed, sorg og håbløshed end af sund fornuft og moral på deres slægtninges vegne.

Der er spildt megen tid med at “socialisere” beboere på tværs af al fornuft og rimelighed. Ingen andre danskere ville finde sig i at blive tvangssammenflyttede på denne måde og så få at vide, at det skulle forestille deres hjem og deres venner.

Pædagogikken

Vores “verden” er hele verden.

Selvom filosofien bag meget boligbyggeri til udviklingshæmmede i Danmark ud fra en moralsk synsvinkel forekommer aparte for ikke at sige diskriminerende, så kunne der måske versere en undskyldning som gik på, at det ikke kunne lade sig gøre på anden/normal vis, p.g.a. disse menneskers funktionsvanskeligheder eller af hensyn til kvaliteten af servicen/pædagogikken/hjælpen.

Men så er det jo godt, at vi kan se os omkring i verden og blive inspirerede ud af vores egne overbevisninger.

Sverige

Jeg har undervist pædagoger/habiliteringspersonale i Sverige mellem 3 uger og halvanden måned om året, i de sidste 15 år.

Jeg er ikke og har ikke været i Sverige for at studere boligformer. Jeg underviser og superviserer pædagogik og arbejdsmetoder og har hjulpet i diverse byer og bydele med at applicere nogle af de organisatoriske og uddannelsesmæssige strategier, som vi også bruger i Plan98.

Jeg har "kigget" på pædagogik, samvær, holdninger og på intet tidspunkt har jeg længtes efter at de svenske utvecklingsstörda skulle flytte tilbage til de bofællesskaber de efterhånden var flyttet ud af. Jeg har for øvrigt heller ikke mødt personale der ønskede sig tilbage.

I den bydel hvor jeg har undervist de sidste 5 år, (Backa I Göteborg), er der 4 eller 5 udviklingshæmmede der endnu ikke er flyttet i egen lejlighed ellers er alle ude. Alle!

Hvordan er det gået med servicen?

Servicen eller pædagogikken har ikke taget skade, tvært imod. Bl. a er vi jo nærmest fri for fornævnte problemer beboerne imellem og de huslige opgaver er beboernes egne på eget territorium. Medarbejderne fortæller, at de forholder sig anderledes individuelt og respektfuldt til beboerne. De huserer ikke længere på de såkaldte fællesarealer (fordi dem er der ingen af), men står virkelig på beboernes ubestridte enemærker, når de evt. skal hjælpe med dagens gøremål.

Den enkelte beboers sociale relationer er ikke givne og påtvungne, men skal udvikle sig, bl.a. med støtte fra personalet, ud fra vedkommendes behov. Selvom der bor 4 andre brugere i lejlighederne ved siden af eller overfor, så har de ikke nødvendigvis de samme funktionsvanskeligheder og de bor der ikke for at have noget med hinanden at gøre.

Brugerne er samlede i mindre bogrupper af hensyn til at personalets arbejde skal organiseres på en rationel måde. Det hele skal ikke gå op i transport og kørepenge og personalegruppen skal have en hvis størrelse for at kunne vedligeholde og udvikle sit faglige niveau.

Fra bofælleskab til egen lejlighed

Det siger sig selv, at det kan være en stor omvæltning at flytte fra et bofællesskab til egen lejlighed. Mange beboere har modtaget forandringen med kyshånd og stolthed. "Her bor jeg - det er mit - har kan jeg ha' gæster o.s.v."

Andre har indledningsvist nærmest fået et chok. "Eget køleskab" kan være en noget mystisk størrelse når man aldrig selv har fået lov at gå i køleskabet og det har taget uger for visse beboere at vænne sig til at ta' af egne fade, når der nu ikke længere var en person der hang over dem, sagde stop og nødede.

I det hele taget har boskiftet effektivt afviklet meget af den indlærte hjælpeløshed som beboerne var belastede af p.g.a. et ustruktureret og uovervejede nærvær fra personalets side.

Lige så vigtige pædagogerne er i retning af at facilitere udviklings- og selvstændighedsprocesserne ligeså farlige er de.

Mange svenske pædagoger har fået sig noget af en "aha oplevelse", det er vist det der på moderne hedder en "eyeopener", når visse beboere på tværs af alle forventninger er begyndt at betjene sig af deres nye territoriums faciliteter.

Et af de skræksenarier der ofte bliver rullet op er angsten for at beboerne skal blive ensomme når de flytter i egne lejligheder.

Jeg skal ikke kunne sige, at det ikke i en eller anden sammenhæng ville kunne forekomme, men således som jeg har beskrevet det organiseret i Backa, så har beboerne deres heldagstilbud i dagcenter eller jobfunktioner, samt så mange øvrige kontakter og aftaler med personalet i løbet af dagen, at de i hvert fald ikke bliver ensomme af at være for meget alene. Men man behøver jo selvfølgelig heller ikke at være alene for at føle sig ensom.

Dermed er vi inde på et væsentligt punkt, som absolut ikke må overses. En udflytning til egen lejlighed skal akkompagneres af en omlægning og opgradering af servicen (pædagogikken).

På et tidspunkt har der vist i Sverige været en tendens til at mene, at den hellige grav var vel forvaret når blot de udviklingshæmmede boede "ordentligt" (læs: i egne lejligheder).

Der er en forbundne kar-relation mellem boformen og servicen og under de nye betingelser skal persona-

let lære at arbejde mere alene, i højere grad at tage stilling til beboernes individuelle behov og situation, at disciplinere samarbejdet med de øvrige ansatte, at tage selvstændige beslutninger med ansvar overfor helheden, i større udstrækning at dokumentere og planlægge m.m.

Spredte, små, almindelige og blandede.

I Backa har der i en årrække været nogle principper som også gælder nu, hvor de udviklingshæmmede bor i egne lejligheder.

Beboelserne skal være små, spredte, almindelige og blandede i forhold til beboernes funktionsvanskeligheder. Desuden siger den svenske lov, at en udviklingshæmmede skal have tilbudt en selvstændig lejlighed, hvis vedkommende eller vedkommendes "goda man" beder om det.

Integration (sammensmeltning) forudsætter assimilation (optagelse). Så længe man bygger specielt til udviklingshæmmede og andre borgere med funktionsvanskeligheder i form af let identificerbare enklaver i størrelsesorden 10 til 80 beboere i samme byggeri eller boligområde, så vil der være givne og store problemer med at integrere disse borgere. Døber man så i øvrigt byggeriet et eller andet barnagtigt idylliserende, så er billedet af, at der er flyttet en flok fjollede lufthoveder ind i kvarteret da fuldent. I Sverige (de bydele jeg kender til) er enhederne på maksimalt 5 beboerlejligheder samt en personalelejlighed og man skal gå mange gader for at komme fra den ene enhed til den anden.

Med hensyn til "det blandede" skal man lægge mærke til, at det ikke ligger som en forudsætning i enheden, at beboerne skal have noget med hinanden at gøre. Det vil sige, at de (evt. med hjælp fra personalet) skal skaffe sig venner, bekendte og relationer på samme vis som andre borgere og at de ikke af nogle omstændigheder, er tvunget til at relatere sig til dem, de tilfældigvis bor ved siden af.

I det hele taget er man i Sverige/Backa godt på vej til at få afviklet specialtænkningen omkring de udviklingshæmmedes behov, rettigheder og livsbetingelser.

En af de store forskelle i forhold til situationen i Danmark er, at man ikke har eller bygger boliger specielt til udviklingshæmmede eller "særlige" grupper blandt de udviklingshæmmede. De bor så at sige "almindeligt".

Den blandede beboersammensætning, som altså handler om funktionsvanskelighedernes art og beboernes behov for mere eller mindre omfattende service, skal dels ses i forhold til at skabe almindelige og lige betingelser for beboerne på linie med andre borgere i samfundet og dels for at holde personaleantallet i enheden indenfor en hvis størrelsesmargin. Personalegruppetørrelser over 12 og under 6 er på hver deres måde på vej til at blive u hensigtsmæssige.

Den "homogene", versus den "heterogene" bo-enhed.

Spørgsmålet er, om en sådan beboermæssigt heterogent sammensat enhed kan give personalet de muligheder for at yde en optimal indsats overfor den enkelte, som man forestiller sig at en specialiseret enhed kan.

De fordele jeg kan få øje på i den "blandede" enhed, ser jeg i første omgang ved at sammenligne med den ofte meget enerverende dagligdag i specialenheden, hvor alle beboerne har brug for omfattende hjælp. Det kan være fysisk - men stort set altid psykisk krævende arbejde og man nærmer sig sommetider en arbejdssituation, hvor det synes som om, det skal være et kald, for at man kan holde ud at gå på arbejde. Måske var det på sigt bedre for beboerne at satse på, at personalet fik en mindre stressende arbejdsituation i en "blandet" enhed for til gengæld af få en mere stabil personalegruppe.

Beboerne har krav på at blive kendt og forstået som individer og i den anledning kan den blandede enhed måske lige netop give personalet den variation, der skal til, for at de ikke får blinde pletter og ikke havner i standardiserede opfattelser.

Vi skal hele tiden være opmærksomme på, at vi ved uendelig lidt om en person, blot fordi vi har et navn på vedkommendes funktionsvanskeligheder. Den pædagogiske primærproces består stadig og altid i at lære et menneske at kende, at skabe tiltro til den

professionelle person og beredvillighed og lyst hos beboeren til at samarbejde.

I denne "indlæsning" betyder diagnosen uendelig lidt og kan såmænd også nogle gange ligefrem komme i vejen.

Dette skal slet ikke forstås således, at jeg mener, at uddannelser rettet mod specielle funktionsvanskeligheder er overflødige eller uvæsentlige. Blot anfægtet jeg det nødvendige og fornuftige i påstanden om, at denne specialviden skulle forudsætte specielle diagnostiske og behandlingsformer for at kunne blive praktiseret.

Har man et uddannelsessystem som i Plan 98 og Backa, er det overskueligt at lave målrettede uddannelser og supervision på tværs af enhederne f. eks i relation til specifikke problemstillinger. Uddannelser er i alle tilfælde noget, man aldrig bliver færdig med bl.a. på grund af den stadige afgang af personale. De enkelte enheder må således, som i Backa, vænne sig til fortløbende at modtage undervisning i mange specialer.

I den store mængde faktorer, der har betydning for, om beboeren får den rigtige service, fylder vedkommendes specielle behov relativt begrænset.

Det faglige niveau behøver således ikke at tage skade af, at beboerne bor anstændigt - ja, sætningen lyder jo vanvittig.

Etik igen

Jeg finder, at etikken, omkring at bygge og bruge specialenheder, er tvivlsom. Jeg kan ikke få øje på det rimelige og sømmelige i, at vi har givet os selv lov til at flytte rundt på og gruppere mennesker på baggrund af, at de har visse overensstemmelser i deres diagnoser. Måske siger vi eller tror i visse tilfælde, at det er en forudsætning for, at vi kan servicere de udviklingshæmmede tilstrækkeligt? Men det er ikke indlæggelser, ratioanliseringsgevinster og hospitalafdelinger, vi taler om.

Det er menneskers hjem og hele liv og "specialenheden" virker i forhold til nutidens tanker om lige behandling og -stilling noget dinosaurisk. Hvis man skulle anvende sig af en "svensk" etik i stedet, så har en person med specielle behov ret til f.

eks at bo i en blandet enhed. Det er vores opgave at sørge for, at personalet er uddannet i overensstemmelse hermed.

Det er ganske vanskeligt at sammenligne de pædagogiske implikationer af den "homogene" beboersammensætning contra den "heterogene" (Danmark mod Sverige)- al den stund at forholdene er så vidt forskellige. Når man ikke er tvunget til at være i stue med eller dele noget med andre med de samme funktionsvanskeligheder og når man har et eget hjem, så går meget af det påfaldende og extreme af een. Hvad stammer fra de forbedrede boligforhold, og hvad kunne have noget at gøre med pædagogikken? Uanset, så er det min erfaring, at der ikke sættes noget værdifuldt over styr rent pædagogisk i forhold til de danske specialenheder ved at lade udviklingshæmmede med forskellige funktionsvanskeligheder bo i egne lejligheder i små enheder.

Der er, for mig at se, ikke nogle fornuftige pædagogisk holdbare argumenter for at lade udviklingshæmmede bo i specialiserede bofællesskaber.

Bo - hvor, hvordan

På konferencen var der en del snak om fleksibilitet. Det drejede sig vist for nogle om flytbare vægge og for andre om varierede boligtilbud, bl.a. unge handicappedes muligheder en tid at bo på kollegium. Nu tror jeg man skal tænke sig grundigt om før man hælder alle mulige ingredienser ned i den salatskål. Så vidt jeg erindrer var kollegier absolut ikke førstevalg den gang jeg var ung og det er vist stadigvæk noget man flytter ind i af nød, hvis man ikke har råd til noget bedre.

Adspurgt svarer unge svenske udviklingshæmmede i Backa, at de ikke har lyst til at bo sammen med andre unge udviklingshæmmede.

På konferencen blev der vist en interviewfilm hvor nogle velfungerende unge handicappede udtalte sig om deres bo-situation.

Budskabet var helt klart: "Vi vil ha' det for os selv - og hvis vi skal være sammen med andre skal det være på vores egne præmisser".

Klart nok og selvfølgelig.

Det altafgørende for mig er, at den udviklingshæmmede er i stand til, hvis vedkommende har taget en forkert beslutning rent bo mæssigt, så at sige, at komme ud af den igen. Billedet sløres dog noget af, at selvom man kun flytter et par gader væk og selvfølgelig beholder sine venner, så beholder man ikke sit personale. Det kan og bør måske, i betragtning af at mange af de dårligere fungerende udviklingshæmmedes "nærmeste ven" er en professionel person, lægge lidt sordin på flyttesnakken.

Hvorfor er Danmark "bagefter?"

Der er blevet stillet mange spørgsmål. Et, der står tilbage, er selvfølgelig hvorfor vi i Danmark ikke har fulgt med Sverige og Norge i deres boligpolitikker på dette område. Der synes ellers at være tilstrækkeligt med lighedspunkter og i alle mulige andre sammenhæng refereres der med jævne mellemrum til erfaringer og tiltag i vores nordiske broderlande.

Moral er noget man skal have råd til.

Svaret er sandsynligvis kompliceret, men et element handler måske om hvorledes vi håndterer moral i Danmark. Det forekommer mig at vi ofte, inden vi overhovedet har tænkt færdigt over hvad der ville være ideelt, ret og rimeligt har prissat vores ideer. Det er godt for handelsbalancen og kassen stemmer, men det er ikke så godt for udviklingen bl.a. i omsorgen, fordi nytænkning har meget svært ved at trænge igennem dette "økonomifilter".

"Det er der vist ikke råd eller ressourcer til" er desværre ofte den første reaktion nye ideer møder i medarbejderstaben. Det skylder jeg dels på den almindelige opfattelse af økonomisk sans er en kvalitet. Når man har sagt at der ikke er råd, så har man ikke sagt noget forkert. Men mest, skylder jeg det på lederne, idet jeg opfatter det som resultatet af en forfejlet satsning i retning af at gøre medarbejderne mere bevidste og ansvarlige i forhold til økonomien. Egentlig var det jo de ansatte der skulle være de første til at byde ind med ideer, men det synes jeg er blevet stoppet grundigt.

For en ordens skyld skal det lige nævnes at en udflytning i egne lejligheder med dertil hørende omlægning i servicen og under forudsætning af "blandede" enheder på de foreliggende beregninger ikke synes at udgøre en væsentlig merudgift driftsmæssigt.

En anden tanke der melder sig, når man prøver at begribe hvorfor det har udviklet sig - eller rettere ikke udviklet sig - som det har, er, at der er for lidt overordnet styring af tilbuddene til udviklingshæmmede, bl.a. også det pædagogiske indholdsmæssige. Når jeg engang imellem stikker hovedet udenfor Plan 98 eller den svenske søsterorganisation, så risikerer jeg en tur i tidsmaskinen 25 år tilbage i tiden. SUS's første boligkonference i marts 05 (Se artiklen "Bolignød" på www.plan98.dk) viste bl.a. med al tydelighed, at der er stor opmærksomhed omkring vold eller voldelige beboere rundt omkring på danske bosteder.

Interessen er så seriøs, at man altså bygger boliger med indbygget voldsforebyggelse.

Jeg kan kun, efter bedste overbevisning og mange års erfaring sige - eller skrike, at udviklingshæmmede ikke er mere voldelige end andre danskere. Den vold, der måtte forekomme, beror for 98% vedkommende på boligmæssige og pædagogiske fejlgreb - resten på misforståelser. Mange af de såkaldt voldsforebyggende boliger vi så på konferencen ville jeg kalde decideret voldsfremkaldende.

Sammenholdt med dette, kan jeg slet ikke huske, hvornår jeg sidst har mødt en problematik eller et projekt i Plan98 eller i Sverige, hvor vold var et tema. Problemet er, at ingen synes at reagere på den udvikling. Jeg ved ikke hvilken rolle f.eks. SUS spiller, men når man så kritikløst refererer den ene boligmæssige monstrøsitet efter den anden, så kunne problemet være at man manglede tilstrækkelig pædagogisk indsigt og orientering.

23 år i Sverige

Afslutningsvis vil jeg tillade mig et øjeblik at blive hysterisk selvhenførende.

Lad os antage at jeg, Per Ankjær, cand. psych. og ekspert i pædagogik i forhold til udviklingshæmmede, af Danmark (intet mindre) var blevet udsendt til Sverige for at følge med i udviklingen omkring de svenske udflytninger i egne boliger.

Ikke noget forkølet institutionsbesøg 4 forskellige steder i Sverige, med indlagt blødt brød og småsnak:"
Goddag, sikke pænt du bor - farvel"

Men en langsgående, dybgående observation af hvorledes samspillet mellem de nye boligformer og servicen havde udviklet sig.

Når nu Danmark omsider vil høre hvad deres dyrt betalte ekspert er kommet frem til, vil han svare følgende:

Den svenske model, konkret repræsenteret ved den variation der er brugt i Backa/Göteborg overgår "på alle pladser" de modeller jeg er bekendt med fra Danmark.

Ikke alene er etikken på plads (udviklingshæmmede bliver bolig-mæssigt regnet for alm. borgere, og på det punkt behøver man ikke at være ekspert for at se forskellen), men pædagogik/servicemæssigt er de små, spredte, almindelige og blandede boenheder, forudsat at de fungerer under en overordnet styring bl.a. økonomisk, uddannelses - og supervisionsmæssigt, langt at foretrække.

Spørger vi de andre eksperter, så er der ingen beboere, pårørende eller medarbejdere der vil flytte tilbage, når de først er "kommet ud" og de få medarbejdere der stadig arbejder i bofællesskaber kræver nu udflytning.

Det skal lige pointeres, at det ikke er lettere at være pædagog under de nye omstændigheder - blot langt mere meningsfuldt.

Epilog

Det, den anden konferencedeltager og jeg sagde til hinanden ude på parkeringspladsen, var jo blot en mini gemmenspilning af det velkendte tema: "Idealer og realiteter hænger ikke sammen".

Konferencen afslørede, at der er en ualmindelig stor afstand mellem hvad man forestiller sig som ideelt og hvad der aktuelt og faktisk bliver gjort i Danmark på dette område.

Mit spørgsmål er, om vi egentlig ikke er parat til meget mere end vi selv har troet?

Den falske udsending



cand. psych. jan 06

Artiklen "Bolignød" samt andre artikler findes på www.perankjaer.dk